

Aand og ikke til sine personlige Meninger. Jeg maa ogsaa som min Opfattelse hævde, at den Meningsforskel, der var mellem Folketing og Landsting angaaende Militærbevillingerne — en Meningsforskel, der jo fik sin Afgørelse i, at Folketinget bøjede sig for Landstinget —, jeg maa, siger jeg, mene, at denne Meningstilkendegivelse maa have bibragt den højtærede Forsvarsminister den Forstaaelse, at han i Fremtiden i højere Grad end formentlig i Fortiden maa administrere ikke saa meget efter sin personlige Opfattelse, men efter den Aand, som nu en Gang ligger i de Love, vi har angaaende militære Foranstaltninger. Selv om der altsaa gennem dette Punkt er naaet en Besparelse, paa hvis Rimelighed vi fra vor Side ikke føler os saa sikre, er dog alligevel Resultatet for Aaret 1924—25 daarligt, og det kan for 1925—26 efter min Formening ventes bedre.

Naar nu Forholdet er dette, er det jo ikke helt nemt at føre et Bevis for, hvad Grundene er til denne noget bedre Stilling. Jeg har allerede nævnt, at 1924—25 er belastet med ganske særlige Udgifter. Man maa ogsaa have Lov til at pege paa, at for 1924—25 findes der et Beløb paa et Par Mill. Kr. til Boligbyggeri. Nu vil jo alle i Rigsdagen vide, at Boligbyggespørgsmaalet vedblivende er et overmaade vigtigt Spørgsmaal, og alle vil ogsaa vide, at det er et Spørgsmaal, som Staten i allerhøjeste Grad er interesseret i, og ligeledes vil alle vide, at det er et Spørgsmaal, der for saa vidt er gaaet ud af Finansloven, som det nu ordnes igennem en særlig Fond. Men fordi dette er Tilfældet, er der ingenlunde Sikkerhed for, at vi ikke paa et eller andet Tidspunkt ser dette Problem rulle sig op for os igen, og dette med højst ubehagelige finansielle Følger. Vi har jo set for nylig, at et Medlem af det Byggenævn, som blev nedsat under den tidligere Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Kragh, som sin Mening har udtalt, at paa den Maade, det gaar, vil det ikke kunne blive ved at gaa, og at det vil give meget store Tab for Staten. Nu er det ingenlunde saaledes, at jeg mener, at det omtalte Medlems Meninger under alle Livets Forhold er saa afklarede og saa nøgterne, at jeg af dette, at han udtaler en saadan Mening, vil gaa ud fra, at man blankt kan slutte, at saa er det dermed givet, at saaledes ligger Sagen. Nej, saaledes er det ingenlunde efter min Mening. Men alligevel tror jeg, at der i meget store Dele af den Del af Befolkningen, der har med disse Forhold at gøre, er en ikke ubetydelig Ængstelse for, hvad Fremtiden kan bringe paa

dette Omraade. Og jeg har for den Sags Skyld ogsaa det Indtryk, at ej heller den højtærede Indenrigsminister helt kan frigøre sig for Ængstelse i saa Henseende. Hvad der nu senere vil blive at gøre, derom har jo den højtærede Indenrigsminister givet den Meddelelse, at Ministeren agter at lade disse Forhold overveje nærmere i den kommende Tid. Overvejelser kan jo altid være gode, men det er desværre ikke altid, man kan løse Problemerne ved Overvejelser, og jeg maa tilstaa, at for mit Vedkommende stiller det sig saaledes, at hvis den Vej, vi er inde paa, viser sig at være saa nogenlunde fuldkommen umulig, idet den medfører alt for store Tab for Staten, er jeg tilbøjelig til at synes, at saa er Boligbyggerisagen næsten kørt fast. Jeg kender i hvert Fald ikke nogen Metode, der — naturligtvis bortset fra, at man giver mægtige Tilskud, men hvorfra skal man tage disse? — skulde kunne løse denne Sag. Jeg tror nemlig, at man i ikke ringe Kredse begynder at frygte for, at den økonomiske Evne, der skal til for at betale den Husleje, som nødvendigvis maa følge af de Udgifter, som Opførelsen af Huse medfører, ikke holder Skridt med disse Udgifter. Jeg tror at vide, at det allerede volder ikke helt smaa Vanskeligheder at finde Lejere, som er i Stand til at betale det Indskud, der skal til i Andelsboligforeninger, og føres dette videre, maa jeg sige, at jeg saa sandelig snart ikke ved, hvorledes denne Sag overhovedet skal løses. Men det er givet, at hvis der virkelig i udstrakt Grad skulde vise sig saadanne Vanskeligheder, som jeg har nævnt, vil det meget vel kunne komme til at betyde meget store finansielle Ofre for Staten. Og naar jeg fremdrager dette her, er det særlig for at pege paa, at hvis saadanne Byrder formedelst Byggeriet i 1925—26 paa et senere Tidspunkt virkelig falder paa Staten, burde de jo, hvad der ganske vist af regnskabsmæssige Grunde er umuligt, rettelig have deres Plads paa den vedtagne Finanslov, og vel at mærke ikke paa dens Formueside, men paa dens Driftsside, idet det Tab, der vil fremkomme som Følge af det enkelte Aars Byggeri, selvfølgelig rettelig har hjemme paa Driftsiden. Men takket være den Form for Byggeri, vi nu en Gang har, tilsløres altsaa dette Forhold. Jeg finder det imidlertid rimeligt at pege paa det, navnlig fordi det muligen til sin Tid kan faa ikke saa ganske behagelige økonomiske Følger.

Spørger man nu videre: Hvordan kan det være, at det kommende Finansaar tegner sig saa væsentlig bedre end det svundne? ja, saa maa jeg sige, at jeg kan